

Jo, nu var Sommeren kommen. Paa alle Landeveje blinkede Cyklehjul. I Gaardene laa Sengklæder paa Lad, og de første nøgne Menneskelegemer viste sig paa Stranden.

Paa en af de tre Etages Storebæltsfærger sad en Dag Fru Bertha og Jytte oppe paa det øverste Dæk. De var kommen hjem fra Italien i Slutningen af April og var nu paa Vej til Fyn, hvor de skulde tilbringe nogen Tid paa Storeholt.

I en lysegraa Rejsedragt med Gamasjestøvler og slørbunden Hat stod Jytte bøjet over Rælingens Fletværk og saae interesseret paa den halvtamme Maagesværm, der fulgte Skibet og blev fodret af Passagererne. Moderen sad paa en Bænk noget derfra og var falden i Tanker.

Henne paa Dækket gik en af deres Bekendte, der længe havde luret paa en Lejlighed til at nærme sig dem. Det var en smækker, blond Herre, meget smuk men ogsaa meget lapset. Haaret var langt i Nakken, og fortil var det arrangeret efter sidste Mode i to Bukler foran Ørene. Under Næsen sad et lille lyreformigt Overskæg. Han saae ud til hvadsomhelst, kunde være Greve eller en finere Frisørsvend eller Kunstner. Han var det sidste.

Det var Portrætmaleren Karsten From, en af Københavns kendte Strøgfigurer, ogsaa som Kunstner en Mand med et stort Publikum. Hans indsmigrende Pasteller afbildede Folk ganske saadan, som de saae ud i deres egne Øjne. Paa alle Charlottenborgs Foraarsudstillinger havde han en meget beundret Væg fuld af besynderlige Amphibier: Opsnorte Modedamer med ædle og aandfulde